

„Frue!“ kaldte hun.

Betty rejste sig og gik ilsomt hen imod hende.

„Hvad er der dog? Har jeg ikke sagt, at vi ikke vil forstyrres i Dag? Hvad er der saa i Vejen?“

„Det er Børnene, Frue! Vi kan ikke finde dem —“

„Naa, saa led efter dem! Sig dem, at de straks skal komme ind og være rolige!“

„Jamen, Frue —“

„Gør blot, som jeg siger! Og lad os være i Fred!“

Dermed vendte hun sig om og gik tilbage til Emanuel.

„Hvad er Klokken, Betty?“ spurgte han.

„Den er snart seks. Der er endnu over en Time, til Mødet begynder.“

Emanuel nikkede.

Hun satte sig igen ved Siden af ham, og en Stund sad hun nu og saa' ned i sit Skød paa de febrilsk arbejdende Hænder.

„Emanuel“, sagde hun tilsidst. „Vil du ikke fortælle mig, hvad du vil tale til dem om i Aften?“

„Jeg véd det ikke, Betty.“

„Du véd det ikke? ... Men du har dog vel tænkt over det?“